Kristian II Tyrann och Jörgen Kock.

Historisk Novell af LODBROK.

(Forts. från förra numret).

Bland de gemak, som omgåfvo den kungliga sängkammaren, fanns också ett rum, hvari de drägter förvarades, som konungen plägade i hvardagslag använda. Genom en dörr stod denna klädkammare i förbindelse med sofgemaket.

Därinne i klädkammaren stod en munk af gråbrödraorden gömd under hela konungens samtal med Jörgen Kock. Den försiktige mannen hade genom att förskjuta en regel försäkrat sig om, att ingen kunde öfverraska honom under hans "arbete". Och hvari bestod nu denna hans sysselsättning? Jo, däri, att han ifrigt lyssnade till och i sitt minne inprägla allt hvad som yttrades. Han erhöll således fullständig kännedom om Kristians beslut att resa öfver till Tyskland med sin familj och sina dyrbaraste ägodelar för att söka bistånd hos kejsar Karl och därefter återvända med en krigshär till underkufvande af den upproriska delen af befolkningen i Danmark och Skåne.

När Jörgen Kocks audiens var slut, smög gråbrödramunken sig ut ur klädkammaren och befann sig snart i säkerhet utanför slottet. Den härskande religionen var ju ännu den katolska, och därför väckte en gråbrödramunks närvaro innanför slottsportarna ingen uppmärksamhet eller åtminstone intet uppseende. Han kom således ut i det fria utan att antastas af någon.

Utanför slottet stod en annan broder af gråa kåpan, hvilken genast slöt sig till honom efter en hälsning på munklatin:

"Salvetote! Bonam vobis diem preco!"

Hvilka munklatinska ord betyda: "God dag! Jag önskar dig en angenäm dag!"

Sedan den inifrån konungaborgen kommande munken med en latinsk fras besvarat hälsningen, återtog den förre:

— Nå broder! Hvad nytt har du att förkunna?

— Mane paulisper! Det vill säga: väpna dig med tålamod en stund! Quisce modo! Här är icke tryggt att samtala om så viktiga ting.

De båda munkarne drogo sig bort från slottets omgifningar. Först när de kommo in på mera aflägsna och mindre trafikerade gator, ansågo de sig betryggade mot spioner och lyssnare, att de vågade öppna ett samtal om de farliga ting, som sysselsatte deras tankar. Den, som spionerat inom konungaborgen, talade först.

— Han ämnar fly.

— Fly?... Hvem?

— Han själf!

När en dansk begagnar uttrycket "han själf", menar han konungen.

— Det måste hindras, utlät sig den andre munken. "Miserere mei, Domine! (Förbarma dig öfver mig, Herre!) Det måste med all makt förhindras."

— Naturligtvis, broder! Om Kristian flyr, blir Fredrik, hertigen af Holstein, konung. Den här Kristian är med sina starka passioner svag som ett barn och lätt att både leda och kvarhålla i den saliggörande katolska tron. Men hertig Fredrik är en självständig natur och tillgifven det lutherska kätteriet. Blir han kung i Danmark, så är det ute med oss.

"Ex profundis ad te clamo, Domine!" (I min djupa nöd åkallar jag dig, Herre!) Du har rätt, frater. Vi måste handla. När går han ombord?

— Det vet man ännu icke. Men hans trogne anhängare, Jörgen Kock från Malmö, i dag utnämnd till den stadens borgmästare, skall i kväll begifva sig ut till flottan och framlämna den kungliga ordern att göra krigsskeppen klara till afsegling när som hälst.

— Han får icke komma ditut...

— Han skall icke heller komma dit. Se här, huru vi skola gå till väga för att förhindra det!

Vi lämna nu de båda gråbröderna och få framdeles se, huru deras anslag utfördes och i hvilken mån det lyckades.

IV.

En gråtande kung.

Sedan Jörgen Kock lämnat Kristian den andre ensam i sofkammaren, befann han sig i en mera glad och förtröstansfull sinnesstämning. Han hoppades nämligen, att kejsar Karl icke skulle vägra honom sitt bistånd, enär det ju... som bekant... ligger i den ene monarkens intresse att icke låta den andre regenten falla, ty sådana tilldragelser minska alltid den vördnad för konungadömets idé, som ensam förmår stödja en institution, hvilken börjar att lida af ålderdomskrämpor.

Kung Kristian lät tillkalla sin bekanta vänninna Sigbrit och hade med henne en lång konferens, genom hvilken han ytterligare styrktes i sitt beslut att med flottan begifva sig till Holland och personligen uppsöka kejsaren, hvarhelst denne än för ögonblicket vistades.

Men när Sigbrit lämnat monarken, kommo ånyo de onda tankarna till herravälde. Han försökte skingra dem genom ett rus. Men det blef ännu värre, sedan vinångorna börjat göra hans ögon dimmiga och hans aldrig någonsin snillrika tankegång oklar.

Småningom ökades hans ängslan och i proportion till ruset stegrades den till förtviflan.

Det var i en sådan sinnesförfattning, han ... sedan tiden skridit fram till middag... fattade beslutet att visa sig offentligen för sina trogna köpenhamnare. Han ringde. Kammarjunkaren inställde sig ofördröjligen och erhöll följande befallning:

— Man skall sadla min häst och tillsäga några af mina officerare att följa mig på färden.

— Ers nådes vilja skall ske!... Skall jag befalla dem att rusta sig för en längre resa?

— Hvad menar du? utropade den i sitt rusiga tillstånd ännu lättare än eljest upprätade monarken. Tror du att jag ämnar öfvergifva min hufvudstad och mitt folk?

Kammarjunkaren afträdde. När han befann sig utanför sofgemaket, mumlade han:

— Vore du klok, kung Kristian, stannade du icke kvar här längre tid, än som behöfdes för att fylla dina fickor med guld...

Och kungen därinne sade till sig själf:

— Min ställning måste vara alldeles förtviflad, då till och med min betjäning tager för gifvet, att jag ämnar fly ur mitt rike.

Så blef han ännu mera tröstlös. Och till följd däraf drack han ännu mera af det goda vinet.

Och så red han ut.

Aldrig någonsin har väl världen skådat en konung i ett så föga konungsligt skick. Hans oordnade dräkt, hans tofviga skägg, hans tillbucklade hufvudbonad voro småsaker i jämförelse med den omständigheten, att han ansikte var — tåredränkt.

En gråtande kung! Om någon människa kunde bereda sig glädje och förskaffa sig befrielse från tårar, så måtte det väl vara en konung. Men denne man var en konung, som förlorat sina undersåtars kärlek, en konung, hvilken var på väg att förtvifla om tronen, en konung, som umgicks med planer att rymma från sitt "trogna" folk.

Underligt nog... Kristian blef icke en enda gång under detta sitt löjliga karnevalståg förolämpad af de människomassor, som strömmade samman till hufvudgatorna, där monarken tågade fram. Visserligen hördes intet jubel. Visserligen förnummos inga hyllningsrop. Men folket stod där tyst och hälsade med yttre vördnadsbetygelser denne tiggande konung.

Ty i verkligheten var detta en tiggarefärd.

Emellanåt stannade han och hans fåtaliga följe med honom. Icke därför att folket icke beredde rum åt deras hästar, utan därför, att den ännu icke fullt nyktre monarken ville hålla tal till sitt trogna folk.

Alla rusiga personer känna behof af att tala, fastän deras vilja icke fullständigt behärskar deras tunga.

Hvad hade nu kungen att säga, sedan han häjdat sin gångare och folkskarorna slutit en ring omkring honom, ditkallade af de trumpetstötar, en i konungens sällskap varande knekt lät höra.

— Danmarks konungar, ropade han med så tydlig stämma, som var förenlig med hans närvarande tillstånd, Danmarks konungar hafva af urminnes tider haft sitt stöd i folkets breda och djupa leder...

Detta var i själfva verket en osanning, ty Danmarks regenter hade alltid hållit sitt folk i slafveri och gynnat adeln samt öfverhopat prästerskapet med ynnestbevis, makt och rikedomar. Men när man håller tal, är ju välljudet hufvudsaken — sanningen bisak.

Konungen fortsatte:

— Och i sorgens tider har Danmarks ädla folk alltid tagit sin tillflykt till sin konung...

Detta var heller icke någon sanning, ty Danmarks bönder och arbetare voro trälar af samma slag och ett lika litet människovärde som de svarthyade männen, kvinnorna och barnen på negerauktionerna i Amerika. Hans förordningar om de danska slafvarnas frigörelse från sina ägares ok hade ledt till intet resultat och hade snart... bland så mycket annat godt och härligt... försvunnit i glömskans rymliga kista.

— Och under min regeringstid, fortsatte kungen, sedan han torkat tårarna ur ögonen, har den skattebörda, som af ålder tryckt Danmarks allmoge, blifvit betydligt lättad...

Äfven detta var en lögn. På herredagen i Kallundborg den 10 december 1522 hade han tvingat den fåtaligt samlade adeln att besluta en efter tidens förhållanden oerhördt stor gärd till underhåll åt de af honom i riket inkallade legoknektarna, till hvilkas sold han saknade medel.

— Alla människor fela, fortsatte han. En konung är icke mera än en människa. En konung kan således fela. Jag har felat...

Här bröto tårarna åter fram, och han såg riktigt ömklig ut, den "ångerfulle" monarken.

— Allt hvad jag felat lofvar jag att bättra, ropade han, så visst mig hjälpe den heliga gudsföderskan Maria och helgonen alla!

Så red han vidare under utropet:

— Varen mig trogna och stån mig bi!

I nästa gata upprepades samma skådespel. Historieskrifvaren (Fryxell) säger: de klokare trodde ej på hans löften, de redlige hatade honom. Och alla tyckte, att han var mycket ömklig och föraktlig.

Ändamålet med detta uppträde förfelades helt och hållet. Visserligen tyckte många, att det var ändå synd om honom, men det stora flertalet skrattade åt hans tårar och förlöjligade hans tal och bespottade hans frikostiga löfen om bot och bättring.

Nog märkte han (i samma mån ruset fördunstade), att hans trogna folk afskydde honom. I en förtviflad sinnesstämning återkom han till kungaborgen.

Våra läsare, som helt visst finna denne konungs karaktär mycket underlig, behagade kanske erkänna, att här i världen finnas två hufvudslag af karaktärer — enkla och sammansatta. De enkla karaktärerna gå alltid rakt fram, vare sig omständigheterna och ödet fört dem in på en god eller på en dålig väg. Bland de sammansatta karaktärerna (och de flästa äro väl sådana) finner man en mängd af olikartade personligheter. Mången människas karaktär är en förunderlig blandning af ondt och godt. Än är hos dem det onda herre, än det goda. Andra åter förete en lika besynnerlig blandning af svaghet och styrka. Stark i det ena, är en sådan människa svag i det andra. Stundom har den ena dagens styrka blifvit förvandlad till den andra dagens svaghet.

Kristian med tillnamnet "Tyrannen" var en sådan sammansatt karaktär. Till sin natur var han kärleksfull och människoälskande. Bevis?! Hans försök att rycka upp danska allmogen ur trädomen och slafveriet under de rikare och förnämare klasserna. Ännu ett bevis! Han ömmade för borgerskapet och ville upphjälpa dess handel lade mäktiga hinder för de hittills på detta område enväldiga lybeckarna samt tillät holländarna att idka handel i Danmarks rike. Han harmades öfver prästerskapets på folket lagda ok och inskränkte dess så ofta och så grundligt missbrukade makt. Allt detta bevisar, att han till sin natur var en god och människoälskande man.

Men på samma gång var han... såsom historien oemotsägligt bevisar... en grym man. Något annat bevis därpå än Stockholms blodbad behöfver icke anföras.

Förklaringen af denna dubbelhet i hans natur och handlingssätt är dock helt enkel. Hans människoälskande natur upprördes i sitt innersta af det elände och förtryck, hvari hans folk suckade. Detta stegrade hos honom pliktkänslan — känslan af hans skyldighet såsom konung att utrota förtrycket och orättvisorna! Men dessa voro så ingrodda hos de maktägande, att hårda medel måste användas till deras utrotande. I själfva verket kunde de icke grundligt aflägsnas på annat sätt än genom att utrota förtryckarna själfva. Och detta lämnar oss en förklaring öfver Stockholms blodbad, hvilken är mera naturlig och sann än de historieskrifvares, hvilka däri se endast ett bevis på en tigers blodtörstiga grymhet.

Vi återgå till vår berättelse.

Konungen fortsatte under flera timmar att rida omkring på gatorna och bedja sitt folk om förlåtelse och tigga det att blifva troget. Men föga tröst hade han däraf, ty han märkte nogsamt, att folket icke längre hade några sympatier för honom — bearbetadt som det var af det katolska prästerskapet, munkarna och adelns häjdukar.

I full förtviflan återkom han till sin sängkammare. Hans beslut att fly ur riket var nu fattadt och kunde icke mera ändras. Hans geheimesekreterare S., en munk, ty alla sådana kunde skrifva... tillkallades och fick uppsätta en fullmakt för Henrik Gjöe att vara befälhafvare öfver besättningarna i de fasta städerna Köpenhamn och Malmö. Fullmakten innehöll äfven, att konungen kunde väntas tillbaka om tre månader. Så blef Henrik Gjöe efterskickad och afgaf muntligen ett högtidligt löfte att tappert försvara dessa bägge platser och hålla dem konungen tillhanda vid hans återkomst till Köpenhamn.

Sin kväll tillbringade Kristian II som vanligt vid dryckesbordet och bägaren.

V.

En borgmästare i slagsmål på allmän gata.

Mörkret hade redan inbrutit och en tung dimma låg rufvande öfver danska hufvudstaden när Malmöborgmästaren Jörgen Kock vandrade ner till Köpenhamns hamn, där hans från Malmö medförda båt och roddare skulle möta honom. Det var helt visst en klok försiktighet, som vållade, att han till kvällen uppskjutit färden ut till de danska krigsfartygen, ty han hade under hela dagen varit följd af spioner, utskickade af de båda gråbrödramunkarna. I händelse vi icke förut meddelat dessa "heliga" mäns namn, torde här vara platsen att nämna, att vi icke känna de borgerliga namn, under hvilka de voro kända, medan de ännu vandrade i världen, men att, sedan de fått kåpan på kroppen och tonsuren på hufvudet och radbandet i näfvarna, kallade de sig pater Josefus och pater Ambrosius. Det är dessa klosterbröders blygsamma sedvänja att ... i samma ögonblick de aflägga sina klosterlöften och afsäga sig allt värdsligt prål... tillägna de sig så prunkande och lysande namn, som de kunna finna bland den rika skaran af helgon.

Jörgen Kock valde, då han gick ner till stranden, så ensliga vägar som möjligt, men i hack och häl bakom sig hade han spionerna och bakom dessa smögo sig de båda munkarne. Huru det nu än må vara bevändt med klosterbröders förtroende till Gud — säkert är, att deras förtroende till människor är mycket litet.

För att så mycket mera göra sig förvissad om att vara obemärkt, valde Jörgen Kock så krokiga vägar som möjligt och passerade ofta två eller tre gånger samma gränd. Men om han trodde sig vara mycket klok och försiktig, så voro spionerna envisa och outtröttliga. Icke ett enda ögonblick lämnade de honom ur sikte.

Kock var, som vi veta, borgmästare, icke knekt. Han medförde därför intet blankt vapen... endast en tjock och tung käpp, vuxen i någon af de härliga ekskogar, som på den tiden ännu icke blifvit en sällsynthet i Skåne.

Så kom han då ner till stranden.

Hans båt låg tillreds på öfverenskommet ställe, hans roddare voro på sina platser. Själf bar han i fickan de kungliga skrifvelser, hvilka han lofvat lämna i skeppsbefälhafvarnas händer. Allt tycktes således vara väl beställdt. Krigsfartygens mörka massor aftecknade sig mot den dunkla natthimlen därute på redden.

— Framgången är gifven, mumlade vår Malmöborgmästare och gaf därefter en signal, hvarom han öfverenskommit med sitt folk. Raska årtag hördes från vattnet och han skönjde redan båten.

I detta ögonblick besannade det sig, att vi dödliga aldrig äro så nära att misslyckas, som då vi tro oss vara alldeles förvissade om framgång.

Ett halft dussin karlar störtade sig öfver vår stackars borgmästare och denne kunde icke förstå, hvarifrån de kommo så plötsligt och oförmodadt. Han hade icke en aning om, att någon människa fanns på stranden i hans närhet.

Men Jörgen Kock var... såsom vi troligen hafva tillförne anmärkt... en man med ovanlig kroppsstyrka. Han gjorde sig inom ett ögonblick fri från de grepp, som hans fiender hade fattat omkring hans armar, och i nästa ögonblick började hans käpp dansa omkring deras öron, falla ner på deras axlar, ja, emellanåt tilldelade han dem slag i ansiktet, hvilka skulle hafva kastat en slaktoxe på knän.

Emellertid var han ensam mot sex. En rik skaldefantasi och en frihet från sanning, hvilken man ursäktar hos poeterna, men klandrar hos vanligt prosafolk, har om en viss hjälte bland våra forna regenter sagt, att han och hans bussar kunde reda sig i strid "en mot tio". Men i verkligheten tager sådant sig helt annorlunda ut. Vår borgmästare skulle hvarken af sin knappt torkade fullmakt eller af sin bastanta ekkäpp skyddats mot nederlag och undergång. Hans räddning kom från annat håll.

Ingen af de stridande märkte, att från landsidan hördes ljudet af hastiga steg, hvilka närmade sig stridsplatsen. Den anländande visade sig emellertid snart och blef så mycket fortare synlig, som han bar i handen en klart lysande lykta.

— Hvad föregår här? utropade han och lyfte lyktan öfver sitt hufvud, så att scenen och de stridande fullständigt belystes. Vid himlahvalfvets stjärnor alla och Maria Kocks härliga ögonpar! Jag tror, att det är min egen blifvande svärfar, som tager sig för att slåss på öppen gata och det samma dag, hans nåde konung Kristian gjort honom till Malmö stads borgmästare!

— Tig pojke! brummade Kock. Handla i stället!

— Bådadera, svärfar lille! utropade ynglingen. Tänk, om min Maria såge sin far och Malmöborna sin nye borgmästare fäkta med en påk som en vanlig simpel gatstrykare! Huru ginge det då med lagskipningen i Malmö, svärfar lille?... Seså... nu är jag färdig... nu skall f-n taga dessa skälmar. Hvila er nu litet, svärfar lille!

Ynglingen var bättre beväpnad än vår borgmästare. Han bar vid sidan en värja. Sedan han ställt sin lykta på en hög gråsten (sådana funnos i öfverflöd på alla öppna platser i den tidens nordiska städer) drog han värjan och störtade löst på banditerna.

— Det var hög tid att jag fick aflösning, brummade Jörgen Kock hvilken fann det nödigt att låta sin arm hvila några ögonblick.

Skenet från ynglingens lykta belyste scenen, så att hans tunga skarpa hugg och stötar icke behöfde utdelas blindt och på måfå. Hvarje hugg fällde en man eller gjorde honom oförmögen till strid.

Under det att ynglingen på detta ypperliga sätt bistod den man, han kallade Marias far och sin egen svärfar lille, hämtade borgmästaren andan och hvilade sin nästan förlamade hand samt var just i beredskap att ånyo deltaga uti den vilda leken, då saken plötsligt tog en annan vändning.

Pater Josefus och pater Ambrosius befunno sig i närheten, och då de sågo, att striden var nära att lykta annorlunda, än de önskade, blandade de sig i leken. Smygande närmade de sig, och snart stodo de bakom den unge kämpens rygg. Hvardera bar i handen en dolk. Lyktskenet reflekterades af de blanka klingorna. Ynglingen själf kunde naturligtvis icke se, hvad som tilldrog sig bakom hans rygg, men borgmästaren såg det och ropade:

— Vänd dig om, Henrik Ljung!

Men varningen kom för sent. Ynglingen träffades af de mordiska munkarnes dolkar. Det förbättrade icke saken för honom, att de båda "gudsmännen" beledsagade dolkstötarna med dessa utrop:

— In nomine patris et filii et spiritus sancti!

— Tuum est regnum et potentia et gloria sempiterno. Amen.

Men de gladde sig i förtid, de värda munkarne.

Visserligen föll Henrik Ljung till marken och det tycktes vara tämligen säkert, att borgmästarens Maria skulle blifva ogift hela sin lefnad. Såsom ärbar flicka kunde hon icke tänkas svika sina eder. Och visserligen var borgmästaren nu uttröttad i den vid pännan vanda, men vid styft arbete med en påk ovana armen. Hjälpen var emellertid nära. Och den kom från sjösidan.

Borgmästarens båt landade och de raska roddarne skyndade i land. En hade såsom anfallsvapen en åra. Den andre hade vattenskopan. Den tredje hade ingenting annat än sina näfvar. Den fjärde och siste tog påken från borgmästaren, i hvilkens hand den numera var onyttig, ty han förmådde icke lyfta den till ett nytt slag. Och så rustade, upptogo de raska och hurtiga sjömännen striden med lif och lust. Naturligt är, att de båda munkarne icke stannade kvar för att mäta sina krafter med dessa moståndares. Och af de återstående bofvarna fälldes ett par till marken. De öfriga flydde inåt staden.

(Forts.)

Paxtine

TOILET ANTISEPTIC

Håller andedrägten, tänderna, munnen och kroppe nantiseptiskt fri från osunda sjukdomsfrön och motbjudande lukt, som vatten, såpa och tandpulver ensam icke kan göra. Ett bacilldödande, smittoförebyggande och luftrensande toilett-rekvisit af sällsynt förträfflighet och användning. — Ovärderlig för inflammation i ögon, strupe och näs- och lifmoderkatarr. I drog- och toilett-affärer, 50c, eller betald i försändelse med posten.

Stor prufflaska med "Health and Beauty" book sänd fritt

The Paxton Toilet Co. Boston Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, son är ensam hufvud för en famil, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla [illegible] 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarna såväl som kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.